

Dünya emperyalist sisteminin sarsıntıları, devrimci bir dünya krizinin temelini hazırlıyor!

Stefan Engel

(Rote Fahne/ Kızıl Bayrak"ın 4 ocak 2012 tarihinde MLPD Başkanı Stefan Engel ile yaptığı röportaj)

Eylül 2008'de yatırım bankası Lehman Brothers'ın çöküşü ile küresel bir ekonomik ve mali kriz patlak verdi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki diğer krizlerle kıyaslandığı zaman gelişimi oldukça farklı. Bunun nedeni nerede yatmakta?

2008 yılının sonunda, biz daha o zaman, kapsamı ve etkisi açısından kapitalizmin yaşadığı en derin ekonomik ve mali kriziyle karşı karşıya olduğumuz tahmininde bulunmuştuk. İlk başta başka bir gelişme olacağı görünüşü vardı. Benzeri görülmeyen, emperyalistlerin ortak bir uluslararası kriz yönetimi sayesinde küresel mali sistemin kontrolsüz bir çöküşünü önlemeyi ve küresel ekonomik krizin çöküşünün yavaşlaması başarıldı. Egemenler bilhassa, ekonomik krizler sonucu bilindiğinin aksine, siyasi alt üst oluşları şimdilik frenlemeyi başardılar.

Bu küresel ekonomik ve mali krizin patlak vermesinden üç buçuk yıl sonra, artık yeni bir ekonomik çöküşe gidildiği görülüyor ve bu, sürmekte olan küresel ekonomik ve mali krizi daha da derinleştirecek ve keskinleştirecektir. Emperyalist ülkelerin hükümetleri büyük bir enkaz ile karşı karşıyadırlar. Hiç birisi onun nasıl kaldırılacağını bilmiyor. **Uluslararası kriz yönetimi başarısız olmuştur.**

Bu arada egemenlerin asıl sorunu, küresel ekonomik ve mali krizin siyasi sonuçlarını artık kontrol edemiyorlar olmasıdır. Böylelikle kriz yönetiminin devam edebilmesi için gereken devlet tedbirlerinin sürdürülmesindeki hareket sahası sınırlanmaktadır. Kitlelerin ekonomik ve politik mücadeleleri artık dünyanın birçok ülkesinin görüntüsüne hakim olmuştur. Kuzey Afrika'da başlayan demokratik ayaklanma hareketi, gittikçe daha çok ülkeyi sardı. Kitleler, tüm dünyada uluslararası mali sermayenin muğlak egemenliğine, onun sömürgeci ve baskıcı yöntemlerine karşı duyarlılık kazanmıştır.

Özgürlük ve demokrasi için ülkelerin sınırlarını aşan mücadele, günümüzün önde gelen bir belirtisi olmuştur.

Emperyalist dünya sisteminin genel krizlerinin üstesinden gelinemez. Dünya ekonomik ve finansal krizi yakın bir zamanda kontrol altına alınamaz. Siyasi fırtınalar patlak vererek dünya devrimci krizi eğilimini hızlandıracaktır.

Aralık ayı başında, 2010 yılından bu yana artık 13'üncü AB kriz zirvesi yapıldı. Katılımcı hükümetler bunu, "Avrupa mali sistemine" istikrar sağlamada bir çıkış olarak kutladılar! Artık kimse buna inanmak istemiyor.

Bu şüphecilik yerindedir! Aslında AB zirvesinde, gelecekte devlet borçlanmasını yavaşlatmak niyetini açıklamaktan başka bir şey yapmadılar. Birincisi, bu bir niyet beyanından başka bir şey değildir, ikincisi, bu da sorunları çözemeyecektir.

Şu sıradaki esaslı bir fenomen, ödeme işlemlerinin tıkanmasıdır. Bankalar birbirlerine neredeyse kredi vermiyorlar ve ekonomiye verilen krediler artık tereddütle veriliyor. Özellikle, dünya ekonomik ve mali krizinin en az aşıldığı ülkelerden - İtalya, Yunanistan, İspanya ve Portekiz – yeni devlet tahvilleri için mali piyasalarda ortalama faiz oranlarının çok üzerinde faiz istenmekte. Bu, adımı ettiğimiz devletlerin yalnız ödeme yeteneğini zedelemiyor, aynı zamanda onların borçlanmasını daha da derinleştirmekte ve onların ekonomik gelişmelerini daha da frenlemektedir. Mevcut durumun, aşırı devlet borçlanmasından kaynaklandığını iddia etmek, saçmalaktır. Küresel ekonomik ve mali krizin gerçek nedeni, uluslararası üretimin yeniden inşası ile kapitalist üretim tarzının sürüklendiği, aşırı sermaye birikiminde yatmaktadır.

Sermayenin aşırı birikimi, hükümetin aldığı tedbirlerle önlenemez mi?

Sermayenin kronik aşırı birikiminin anlamı: sermayenin olağanüstü birikiminin, azami kâr için yeniden değerlendirilmesi sağlanamayacağı demektir. Böylece sürekli büyüyen spekülasyonlu yatırımlar, azami kâr getirecek yeterli pazarlar bulamamaktadır. Buna bir örnek Çin'dir. Orada devlet sübvansiyonları üzerinden spekülasyonlu yatırım, gayrimenkullerde devam etti. Bu, kitlesel tüketimin teşvik edilmesi tedbirleriyle birlikte geçici bir ekonomik canlanmaya yol açtı ve bu tüm dünya ekonomisini canlandırdı, böylelikle küresel ekonomik ve mali krizin atlatıldığı izlenimini yarattı. Şimdi spekülasyon balonu, Çin ve dünya ekonomisine ne gibi etkiler yapacağı hesaplanamayan sonuçlarıyla patlıyor.

Merkel'in, birçok kez kapitalist ekonominin "kendi kendini iyileştireceği gücüne" yönelik ruh çağrılarını artık işlemiyor. Üretim ve yeniden üretim döngüsü, hükümetin bu döngüye sürekli daha çok para pompalamasıyla işler. Avrupa Merkez Bankası (ECB), mali sistemi hiç olmazsa yürütebilmek ve tekel bankalarının bir çöküş rizikosunu önlemek için, tarihte bir benzeri görülmemiş girişimle, Aralık 2011'de bankalara düşük faizli, yaklaşık 1 trilyon Avro katkı sağladı. Devlet katkısı ve bununla sermayenin ucuzlamasıyla üretim ve yeniden üretim döngüsü, en azından yapay olarak ayakta tutulmaya çalışılıyor. Fakat bu önlemler, bir yanardağın üzerinde dans etmekten ileri gitmez. Bunun bedeli; sayıları gittikçe artan ülkeleri iflasın eşiğine sürükleyen ve bunun yanında enflasyonu körükleyen, sürekli artan bir devlet borçlanmasıdır. Sermayenin aşırı birikiminin temel sorunu, bununla çözülmeyip, aksine doruğa çıkarılmaktadır.

Devletin kurtarma paketleri etkisini kaybetmeye başlayınca, dünya ekonomisi yeniden bocalamaya başladı. Somut olarak, Avrupa'da likidite krizinin başlangıç noktası olan, tüm kapitalist dünyanın kriz yönetimiyle speküle ettikleri, ekonomik büyümenin ortada görünmemesiydi. Daralmış devlet bütçesinden kredi hizmetlerinin yapılamaması sonucu, mali kriz tekrar patlak verdi. Bu defa, 2008 yılındaki gibi bazı tekel bankaları tarafından değil, kriz yönetiminin kendi araçlarından – yani devlet bütçelerinden kaynaklanıyor. Şansölye Merkel'in, zayıflayan "ekonominin kendi kendini iyileştirme güçlerinin" devlet tedbirleriyle desteklendiği takdirde, tekrar işleyeceklerini ve uzun sürecek ekonomik bir gelişmeyi tetikleyeceği varsayımı boş bir hayal çıktı.

Borsaların, işlem yaptıkları değerler 2011 yılı başında 59 trilyon ABD doları ile doruğa ulaşmışken, bu, Eylül ayına kadar 45 trilyona yuvarlandı. Döviz piyasalarında, Avro'dan Japon Yeni'ne, İsviçre Frangı'na ve Dolar'a bir kaçış yaşandı. Bu da, bu döviz alanlarından sağlanan kredilerin geri ödenmesi sorunlarını daha da ağırlaştırdı. Bankalar yine mali sıkıntı içine düştü ve bir genel bankacılık krizi patlak verdi. IMF Başkanı Lagarde, bugünkü finansal piyasalarda genel durumun, Eylül 2008'deki Lehman iflasından daha tehlikeli olduğuna işaret ederken haklıydı.

Halk, 2012 yılında hangi ekonomik gelişmeye hazır olmalı?

Endüstriyel üretimin tekrar çökeceğinden hareket etmek gerekir. Uluslararası ortak kriz yönetiminin basit bir tekrarı, devlet maliyesinin kritik durumundan dolayı beklenemez. Bir zincirleme etkilenme sonucu devlet iflasları, bankaların batmaları ve hatta bütün dünya mali sisteminin çökmesi neredeyse önlenemez. Tasavvur edersek bu gelişme, dünya çapında kitlesel işten çıkarmaları, ücretlerin ve sosyal hakların tırpanlanmasını ve de kitlelerin hükümetlere olan öfkesini artıracaktır. Marksist-Leninistler, ikinci dünya savaşından sonra eşi görülmemiş bu tedbirlerin yapılacağını dikkate almalı ve buna hazırlıklı olmalıdırlar. Bu tedbirlerin, kitlelerin yaşam şartlarına ağır etkileri olacaktır. Uluslararası sınıf mücadelesinin dramatik bir şekilde keskinleşmesi buna cevap olacaktır.

Fakat, Almanya'nın ekonomik gelişmesi diğerlerine kıyasla nispeten sağlam değil mi?

Almanya'daki gelişme sistematik olarak güllük gülistanlıkmış gibi gösteriliyor. Ne de olsa Alman Sanayisi de, 2008 yılının sonlarında yüzde 15'lik düşüş yaşadıktan sonra, ancak 2011 yazında eski seviyesine gelebildi. Bunun nedeni ekonominin ihracat ağırlıklı olmasında yatıyor. Hemen hemen her iki Avro cironun bir Avro'su, ihracat yoluyla sağlanıyor. İhracat, aynı zamanda Alman ekonomisinin

yumuşak karnını oluşturuyor. Küresel bir ekonomik düşüş olursa, diğer ülkelere kıyasla, Almanya'da daha büyük oranda düşüş yaşanacaktır.

Artık bilinen şey: 2009/2010 yıllarında dünya ekonomisinin bir süre atılımında olduğu propagandasının aksine ABD, Fransa, İngiltere ve Japonya gibi büyük emperyalist ülkeler kriz öncesi düzeyine daha hala ulaşmış değillerdir. İtalya ve İspanya gibi diğer ülkeler ise, derin bir ekonomik bunalım içinde bulunmaktadır. Çin, 2012 yılı için, ekonomisinin bir durgunluk içine gireceğini tahmin etmekte ve elektrikli otomobil üretimi dışında, Çin'in, otomobil üretiminde yabancı yatırımlara artık izin vermeyeceğini duyurdu. OECD, son ekonomik raporunda, bütün dünya politikacılarını "en kötü ihtimale hazırlıklı olmalarını", çünkü finansal piyasalarda yaşanan türbülansların hızla yayılacağını ve "oldukça yıkıcı sonuçları" olabilir diye uyarıyor. OECD ve Avrupa Merkez Bankası, Avro bölgesinde bu kış, artık küçülen bir ekonomi bekliyorlar.

Avro'nun zayıflaması ile malları dünya pazarında ucuzlayan ihraç ekonomisine, bu yaramayacak mı?

Sermaye ihracı emperyalist ekonomi için belirleyicidir. Ancak bununla uluslararası pozisyonunu, hedeflediği pazar liderliğini genişletir ve böylelikle siyasi nüfuzunu artırabilir. Tabii ki, sermaye ihracatı, peşinden mal ihracatını da getirmektedir. Böylece, dış ülkelerdeki üretim yerlerinde makinelere, yüksek teknolojiye, vs yatırım yapılmakta, bunların çoğu Almanya'dan getirilmektedir. Lakin Avro'nun zayıflaması, emperyalist sermaye ihracatının imkanlarını daraltır ve bununla birlikte AB'nin dünya pazarındaki pozisyonunu zayıflatacaktır. Yalnız dünya pazarındaki pozisyonu ne kadar iyi olursa, emperyalistler o kadar dünya ekonomik ve mali krizinin sonuçlarını rakiplerine yüklemek ve kendilerini zarardan korumak imkanına sahip olurlar. Avro krizi ile aynı zamana düşen uluslararası kriz yönetiminin başarısızlığıyla, emperyalistler arasındaki rekabet yine ön plana geçti.

Dünya ekonomik ve mali krizinin yakın gelecekte aşılamayacağı hakkında seni bu kadar emin eden nedir?

Aşırı sermaye ile daralan piyasalar arasındaki çelişki, henüz çözülmüş değil. Emperyalist ülkelerin hükümetleri sınıf çelişkilerinin sertleşmesinden çekindiklerinden dolayı, kriz patlak verdiğinde, panik içinde uyguladıklarından çok daha büyük bir sermaye yıkımına gitmeleri gerekiyordu. Bundan dolayı, devletin kriz yönetimi, sonuçta, sermayenin aşırı birikimini körüklemesiyle, üretim ve yeniden üretim sürecinde, çok daha hızlı bir yeniden krize sürüklenişe yol açıyor.

Tabii ben, özellikle en güçlü emperyalist hükümetlerin krizden bir çıkış bulmak için her şeyi deneyeceklerini, örneğin krizin yüklerini daha güçlü bir şekilde emperyalizme bağımlı ve ezilen ülkelerin sırtına yüklemeleriyle, kitlelerin artan sömürsü yoluyla, büyüyen enflasyonla, ya da savaşları tetikleyeceklerini hesaba katmıyor değilim. Buna rağmen, sermayenin kronik aşırı birikim eğilimi geçerliliğini kaybedecek değildir ve kriz sadece küçük büyümelerle bir süre için kesintiye uğrayabilir.

10 Aralık tarihinde, Güney Afrika'nın Durban şehrinde, Birleşmiş Milletler'in Dünya İklim Konferansı sona erdi. Medyada çıkan haberlere göre, Alman Federal Çevre Bakanı Röttgen'in, konferansın - hiç olmazsa - bir başarısında imzası bulunduğu izlenimi verilmeye çalışılıyor. Buna ne demeli?

Konferansın şüphe uyandıran bu anlaşmasının "başarı"sı, 2015 yılına kadar ilgili tüm taraflar arasındaki olası bir anlaşmanın ana hattı hazırlanacağı ve dokuz yıl içinde muhtemelen yürürlüğe geçeceği. Küçük Ada Devletleri İttifakı, bu anlaşmayı haklı olarak red edip, bunun altını şu sözleriyle çizdiler: "Uzun vadede ve kaçınılmaz olarak kendi kaybolmamıza yol açacak bir anlaşmayı neden kabul edelim?"

Durban, emperyalist çevre politikasının iflasının temsilidir ve gören gözlerden kaçmayan, insanlığı tehdit eden küresel bir iklim felaketinin keskinleştiğidir. Hükümetin resmi iklim koruma politikasının, hiç işe yaramadığı ortadadır. İklim zirvesinin başarısızlığının önemli bir arka

planı, gittikçe sayıları artan hükümetlerin, alınan, fakat tamamen yetersiz olan çevre koruma önlemlerini, küresel ekonomik ve mali krizin sonucu, daha da kısıtlamalarıdır. Çok önemli bir örnek, Kanada hükümetinin açık seçik kendi aldığı CO₂ (Karbondioksit) emisyonlarını azaltma hedefinin dramatik bir şekilde boşa çıkmasıydı. Hükümet, şimdi artık ödemesi gereken cezalardan, Kyoto anlaşmalarına attığı imzaları geri çekerek kurtuldu. Bunun gösterdiği; bu anlaşmaların yazılı olduğu kağıt kadar değerinin olmadığıdır. Geniş kitlelerin aktif direnişi olmaksızın ve emperyalist çevre suçlularına karşı sınıf mücadelesinin üstünlüğü sağlanmaksızın, dünya iklimini bir felakete götüren gelişme sürecidir.

Bundan hangi sonuçlar çıkarılmalıdır?

Emperyalist iklim politikasının başarısızlığının nedeni, uluslararası mali sermayenin kâr çıkarlarının etkili bir çevre koruması ile bağdaşmamasında yatmaktadır. Kapitalizmde burjuva ekolojisi ve ekonomisi arasındaki burjuva uyumluluk rotası, feci sonuçlu bir çıkmaz sokaktır. Potsdam İklim Araştırma Enstitüsü, son 21. yüzyılın sonunda iklim değişikliğinin çeşitli senaryolarını içeren yeni bir bilimsel araştırma sonuçlarını yayınladı. Bu araştırmada bilim adamları, tüm kıtalarda yaşam şartlarında yıkıcı değişikliklere yol açılacağı sonucuna varmışlardır.

"Uluslararası sosyalist devrimin Şafağı" adlı kitabımızda, **çevre krizinin**, artık kapitalist üretim tarzının **yasal bir belirtisi** haline geldiğini kanıtladık. **Kapitalizm, insanlığın doğal yaşam temellerinin korunmasıyla bağdaşmaz** hale geldiği bir noktaya ulaşmıştır.

Çevre sorunu sosyal sorundan soyutlanarak çözülemez. Biz, sermaye sahibi küçücük bir zümrenin kâr çıkarlarına göre üretilip ve dağıtıldığı değil, aksine insanın varoluşunun ve doğal çevrenin korunmasının esas alınacağı toplumsal ilişkilere ihtiyacımız var. Tutarlı bir şekilde tüm insanlığın genel çıkarlarını amaçlayan yalnız sosyalist / komünist bir toplumda, insan ve doğanın birliği, ancak böyle bir rota izlemekle mümkün olacaktır.

Çevre hareketi, eski sosyalist ülkelerde çevrenin korunmasının ihmali edildiğini eleştirmektedir.

Eleştiri, bu söylendiği gibi genel anlamda doğru değildir. Birçok sosyalist ülkede çok değişik biçimlerde, çevre koruma tedbirleri, enerji ve hammadde tasarrufu, geri dönüşüm ve geri dönüşümlü üretimin ilk adımları atılmış ve benzerleri gerçekleştirilmiştir. Mao Zedong'un Çin'inde, hiçbir atık yok, aksine sadece tekrar kullanılması gereken hammadde olduğu sloganı geçerliydi. Böyle bir çözüm, tabii ki kapitalist değer yasası açısından anlaşılması mümkün değildir. Kapitalizmde doğal çevrenin talan edilmesi kârları artırmaktadır. Lakin, eski sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonu ile, çevre koruma için atılan olumlu ilk adımlara ölümcül bir darbe vurulmuştur.

Aynı zamanda işçi sınıfı içinde ve sosyalist devletlerde çevre sorununu önemsememe eğilimi bulunuyordu. Ancak o sıralarda, küresel çevre krizinin oluşması ve bunun insanlığı tehdit eden bir çevre felaketine dönüşmesi olasılığından hareket edilmiyordu.

Marksist-Leninistler de bu sorun hakkındaki düşünce tarzlarını değiştirmek zorundaydılar. 1950'li yıllarda, sosyalist ülkelerde nükleer enerjinin barışçıl kullanımı sayesinde, enerji üretiminin daha temiz ve daha verimli olduğundan hareket ediliyordu. Artık, tüm teknik ilerlemelere rağmen, nükleer teknolojiye hakim olunamıyor. Marksist-Leninistler'in, 1950'li yıllardaki uluslararası devrimci ve işçi hareketinin fikirlerini dogmatik bir şekilde savunmaları halinde bunun yıkıcı etkileri olacaktır. Bundan dolayı, ICOR¹ ile ILPS'in², nükleer enerjinin sözde barışçıl kullanımının durdurulması, nükleer santrallerin kapatılması ve nükleer silahların yok edilmesine yönelik, 2012 yılının üçüncü çeyreğine kadar sürdürülecek olan dünya çapında bir kampanya yürütme kararı almaları büyük önem taşımaktadır.

Almanya'da çevre hareketi, Merkel hükümetinin nükleer santrallerin kapatılması kararını almasıyla büyük bir başarı elde etmedi mi?

Hükümet, Fukushima'dan sonra tamamen tecrit oldu. Nükleer santrallerin işletme sürelerinin uzatılması kararında diretmiş olsalardı çöküşlerini göze almış olacaktı. Ama aynı zamanda, 2021 yılına kadar, bir dizi nükleer santralin işletilmelerinde ısrar ettiler. Bilhassa daha fazla ihracatın yolunu açarak doğanın küresel tehditini sürdürmektedir. Almanya'daki tüm nükleer santrallerin derhal kapatılması, ne ekonomik ne de teknik bir sorun yaratır.

Almanya'daki nükleer enerji karşıtı hareket, geçen yıl genişliği ve aydınlatma potansiyeli açısından bir öncülük rolü oynadı. Bu arada, Japonya'da da, halkın büyük çoğunluğu uzun süre nükleer enerjinin sözde barışçıl kullanımının taraftarı iken, çoğunluk ilişkisi artık değişmiştir. Hükümet ve tekeller savunmaya düştüler. Japonya'da, daha fazla nükleer reaktör inşaatları programı iptal edildi ve Fransa'da nükleer santralleri kurma planları sınırlandırıldı.

Ancak biz, elde edilenlerle tatmin olamayız. Bizim nükleer enerjiye ve onun milyonlarca yıl süren ölümcül radyasyonuna karşı küresel bir korunmaya ihtiyacımız var. Bu da, Almanya'dan nükleer enerji santrallerinin ihracatının veya mali desteklerinin durdurulması, bu üretimlerin kapatılması için girişimde bulunulmalıdır. Ama bu, çalışanların sırtından yapılmamalıdır. Onlar için tabii ki eşdeğerde yedek işyerleri oluşturulmalıdır. Çünkü çevre koruma, işçi sınıfının sırtından yapılamaz, aksine onların çıkarlarıyla uyumlu olmalıdır.

Ekim ayında, Gelsenkirchen şehrinde uluslararası bir çevre konferansı düzenlenmişti. Orada çevre hareketinin daha yüksek bir niteliğe ulaşması gerektiği tezini savunmuştun.

Küresel çevre felaketini durdurmak için, muğlak egemen mali sermayenin karşısına üstün bir kuvvet çıkmalıdır. Mevcut çevre hareketi böyle bir **üstün gücü** daha oluşturmuyor. O, bugüne kadar çok aydınlatma çalışmaları gerçekleştirdi ve **halkın genel çevre bilincini önemli ölçüde güçlendirdi**. Hemen hemen hiç bir burjuva partisi, uygun bir çevre talebi koymadan artık seçim kampanyasına giremez. Aynı zamanda bu çevre hareketi son derece bölük pörçük, yerel ve ulusal sınırlı, düşük örgütlülüğü ve bununla ilişkili olarak sınırlı bir mücadele ve **yaptırım yeteneği bulunmaktadır**. Şimdiye kadarki çevre hareketlerinin sorumluları, giderek daha çok işletmelerin yönetici kadrolarına ve burjuva partilerine yönelik etkileme girişimleriyle, bir değişim ümidine ağırlık vermektedirler. Bunun temelinde, çevre krizini kapitalist toplumsal ilişkiler içinde ve tekellerin kâr çıkarları ile uzlaşarak aşılabileceği düşüncesi yatmaktadır.

Ama bizim daha **büyük bir mücadele gücümüz** olmalı. Tekellerin ve hükümetlerin, doğal çevrenin talan edilmesini, kendi masraflarının düşürülmesinin yanında rekabet dalaşının bir faktörü olarak görmelerine karşı **açık bir mücadele** gerekmektedir.

Biz, üretime, doğal kaynakların pahasına acımasızca devam edilmesine izin veremeyiz. Bu, çevreyi korumanın şu veya bu projelerindeki başarılarından daha fazlasını gerektirmektedir. Uluslararası bir direniş cephesi ile kâr amaçlı emperyalist ekonomiye karşı kalıcı bir etki yapacak, tüm toplumsal üretim ve yaşam koşullarının bir devrimci değişimini gerektirmektedir.

Böyle büyük bir görev, toplumsal değişimi gerektirmektedir. Ama tekellerin diktatörlüğünü yıkmadan toplumsal değişim elde edemezsiniz. Bu nedenle, **çevre felaketi tehdidine karşı verilen mücadele, aynı zamanda emperyalizme karşı** verilen ve sosyalist ilişkilerin kazanılması için bir mücadeledir.

Şimdiye kadarki çevre hareketi bunun üstesinden gelebilir mi?

Tabii ki, bugünün çevre hareketinin bir bölümü, çoğunlukla güçlü bir antikomünist önyargı ile, bunun gibi bir perspektifi bilinçli bir şekilde red edeceğinin bilincindedir. Fakat çevre hareketinin daha büyük kısmı, artık çevrenin kalıcı korunması ile kâr çıkarlarının bağdaşmadığı bilincindedir. Küresel çevre hareketinde, Kopenhag ve Koçabamba (Bolivya)'daki konferanslardan bu yana sistem alternatifleri üzerine yoğun bir tartışma sürdürülmektedir. Kim çevreyi tutarlı bir şekilde korumak istiyorsa, onun **devrimci bir ruh** edinmesi gereklidir. Bunun için çok ikna çalışmaları yapmak ve öğrenmeye hazır olmak gerektirir ki, biz mevcut çevrecileri dışlamak istemiyoruz. Onların büyük katkıları var ve dünya çapındaki çevre hareketinin, onların uzmanlıklarına, deneyimlerine, kendi

çözüm önerilerine ve pratik coşkularına ihtiyacı var. Ancak en önemli olan ise, **işçi sınıfının** yaşam kaynaklarının korunması için mücadeleyi, toplumsal kurtuluşu için verdiği mücadeleyle ilişkili olduğunu anlamalı ve stratejik olarak **çevre sorununu**, sömürü ve baskıdan **kurtuluş mücadelesine** dahil etmelidir.

Bu, yeni nitelikli çevre hareketi, yerel ve ulusal olarak sınırlı değil, uluslararası koordineli çalışmalıdır. Çevre felaketi ulusal sınırlarda durmuyor. Çevre krizinin yıkıcı etkilerinin nedenleri genellikle kendi ülkelerinde bile değildir. Çoğunlukla en yoksullar, kendilerinin sorumlu olmadığı sellerin, kuraklıkların ve diğer afetlerin sonuçlarına katlanmak zorundalar.

Çevre hareketinin gerekli yeni niteliği şu üç unsurdan beslenir: **örgütlülük, sistem alternatifi perspektif ve enternasyonalizmdir.**

Çevre hareketinin daha yüksek bir seviyeye ulaşması için daha yüksek bir örgütlülük biçimine ihtiyacı vardır. Çevre Konferansındaki **mücadeleci bir çevre sendikası** inşaa edilmesi fikri üzerine tartışmayı çok yerinde buluyorum. Bu örgütlenme biçimi, işçilerin ve diğer emekçilerin ekonomik ve sosyal mücadelelerinden tanıdıkları etkin bir aracı temsil eder. Böyle bir çevre sendikası tabii ki bir sanayi sendikası ile ilgisi yoktur ve varolan sendikalar ile rekabet içinde değildir. O'nun görevi öncelikle, geniş halk kitlesinin, aşırı sömürünün değişik biçimlerine karşı ve çevre felaketinin asıl sorumlularına karşı üstün bir güç oluşturmaktır. Ancak, böyle bir örgüt oluşmadan önce, bunun için gereken **stratejik tartışma** çevre hareketinde yapılmalıdır. Ki, insanın yaptığı her şey, önce kafasında oluşur.

Bu yeni bilgiler pratik sonuçları da gösterdi mi?

2010 yılından sonra biz, 3. Aralık 2011 tarihinde ikinci kez, dünya örgütü ICOR içinde ve onunla birlikte, kuruluşunda alınan karara uygun olarak, **uluslararası çevre kampanyasının** uygulanması için pratik sorumluluğunu başarıyla sahiplendik. Biz Almanya'da 45'in üzerinde şehirde protesto eylemlerini ve girişimlerini, yürüyüşleri ve gösterileri, hatta bazılarının geniş yerel ve bölgesel eylem birlikleriyle ortaklaşa yapılmasını teşvik ettik. 2010 yılındaki ilk mücadele gününe kıyasla büyük bir adım daha ileri atılmıştır! Bu, mevcut çevre hareketinin tabanında devrimci güçler ile gelişen, birlikte çalışma isteğini de ifade etmektedir. Ancak, bunun aksine sorumsuzluklarından dolayı eleştirilmesi gereken ise, yaklaşık iki yıldır BUND, Greenpeace gibi birçok büyük çevre örgütlerinin veya Attac'ın yönetici kadroları, yoğun lobi çalışmaları yüzünden, şimdiye kadarki ortak Dünya İklim Günü etkinliklerini rafa kaldırmışlardır. Bu, teslimiyetçilik eğilimine işaret etmekte ve egemenlerin propagandasını yaptığı en iyi ihtimalle sadece bir "iklim değişikliğine uyum" olabilir çizgisine uygundur. Çevre hareketinde geniş çapta etkili olan metafizik, şüphesiz önemli bir engeldir ve mücadelenin ana hedefi, tekellerin egemenliğine ve hükümetlerine karşı olmalıdır. Aşık olan, BUND, Greenpeace veya Attac'ın yönetici kadroları buna hazır değildirler.

Çevre konusunda teorik açıdan daha çok açıklık getirilmesi gerekmez mi?

Kuşkusuz. Şimdiye kadarki çevre hareketinin teorik bilgileri, aslında üretim ve tüketim yöntemlerinin, teknolojinin, ürünlerin zararlı etkilerini açığa çıkarmakla sınırlı kaldı ve toplumsal ve ideolojik açıdan, işin doğrusu epey **idealizmin ve metafiziğin** esiri oldular. Bu yüzden artık kullanılan genel konuşma tarzında "çevre tahribatı"ndan bahsedilmektedir. Oysa doğayı tahrip edemez, sadece değiştirebilirsiniz. Ya insanlığın yaşam temelleri kalacak ve geliştirilecek, ya da deforme ederek insanlığın artık yaşaması imkansız olacaktır. Çevre hareketinde yaygın olan metafizik, şüphesiz küresel çevre felaketini önlemek için verilen mücadelede, nedenleri ve yeni perspektifleri üzerine kapsamlı ve yapıcı şekilde kavramanın önündeki en önemli bir engeldir.

Marksist-Leninistler de, kendi teorik görüşlerini daha da derinleştirmelidirler. MLPD Merkez Komitesi, bu nedenle teorik organ Revolutionärer Weg (Devrimci Yol)'in 35'inci sayısı ile **"Sınıf mücadelesi ve insan ile doğa birliği için mücadele"** üzerine çalışmaya çoktan başlamıştır. Bunu yaparken, Marksizmin temel ilkelerinden hareket ediyoruz ve Marx ile Engels'in bu konuyu ne kadar detaylı ve perspektifle ele aldıklarından oldukça etkilendim. Friedrich Engels'in "Doğanın

Diyalektiği" adlı yazılarında, **insanın ve doğanın birliği, diyalektik hareket yasalarına dayalı** olduğunu ve yalnız diyalektik yöntemin uygulanmasının, bilinçli olarak sağlanabileceği ve geliştirilebileceğini ispat ediyor. Şimdi MLPD'nin önünde duran görev, bu diyalektiği günümüzün son derece karmaşık bilgi birikimlerini analiz ederek, sonuçlar çıkarılmasında uygulamasıdır. Bunun için fazla zaman harcamayacağız, çünkü gerekli olan uluslararası çevre hareketindeki stratejik tartışma, teorik netlik gerektirmektedir ve biz buna esaslı katkıda bulunmak istiyoruz.

Sen, söyleşimizin başında asıl fenomenin, ekonomik krizlerin, siyasi krizlere dönüştüğünü söyledin. Bu ne anlama geliyor?

Ekonomik krizlerin, siyasi krizler ile ayrılmaz bir etkileşimleri vardır. Siyasi krizlerin iki esaslı yönleri vardır, bunlar sınıf mücadelesinin bir tırmanışa geçmesi ve siyasi durumun istikrarsızlaşması yanı sıra savaş tehlikesi ve savaşın patlak vermesi olarak kendilerini ifade ederler.

Gerçi ekonomik kriz ve savaşlar arasında doğrudan bir bağlantı olmasa da, ABD ve NATO'nun, Irak ve Afganistan'daki başarısız maceralarından kısa süre sonra, yeni savaş naraları atmaları dikkat çekicidir. Aylardır, askeri saldırıya bir bahane yaratmak için İran'a yönelik provakasyonlar durmuyor. Faşist İran rejiminin Başbakanı Ahmedinecad'ın, eğer gerekirse Hürmüz Boğazı'nı kapatma tehditi ile kışkırtıcı yanıtı, savaş riskini artırmaktadır. Ne de olsa, bu deniz yolundan, tüm dünya petrol talebinin yüzde 40'ı geçmektedir.

Almanya ve Avrupa Birliği (AB), Afrika Körfezi'nde korsanlıkla mücadele bahanesi altında daha güçlü bir askeri girişim ile uğraşmaktadır. Federal Savunma Bakanı'nın ısrarıyla, AB birliklerinin askeri görevleri şimdi Somalya'daki hava ve kara operasyonlarıyla genişletilecek. Fakat bu Somalya'daki uzun süreli bir savaş riskini yükseltmektedir. **Genel savaş tehditi, şüphesiz önümüzdeki süreçte en büyük sorunlardan birisidir.** Dünya barışının korunması için mücadele, dünya ekonomik ve mali krizinin geniş kitleler üzerindeki etkilerine karşı mücadele ile bağlantılı olmalıdır.

Uluslararası kriz yönetiminin esas amacı, Avrupa'da patlak verecek bir siyasi krizi ve hatta dünya çapındaki devrimci bir krizi önlemektir. Bu şimdi - biraz gecikmeli de olsa - açık bir şekilde başarısız oldu: 2010 yılından beri dünya ülkelerinin yaklaşık yüzde 50'sinde kitle gösterileri, kitlesel grevler ve hatta ayaklanmalarla toplumsal ilişkiler tehdit olmaktadır: Araştırılan 177 ülkeden 35'inde, 2011 yılında "şiddetli" istikrarsızlık olduğu gibi, diğer 130 ülkede ise siyasi istikrar "tehdit" altında. **Kuzey Afrika veya Orta Doğu ve Yakın Doğu'da** 2011 yılının başından bu yana en az 23 ülkede bir demokratik ayaklanma hareketi, on yıllardır süren, emperyalizmin çıkarlarına angaje olan güç yapısını sarsmaktadır.

Avrupa'da, 2010 baharından itibaren krizin yüklerinin geniş halk kitlelerinin sırtına bindirilmesiyle **işçi ve halk hareketinin** ruh halinde değişikliğe neden oldu. İspanya, Portekiz, Fransa, İngiltere, Macaristan, Belçika, Slovenya ve diğerlerinde, kriz yönetiminden çıkarılan dersler sonucu ve onun yıkıcı etkilerine karşı protestolar temelinde kitlesel protestolar gelişmiştir. Çoğunlukla gençler ön saflarda yer almaktadır. Son aylarda, **patlak veren siyasi krizler** nedeniyle yedi hükümet değiştirilmek zorunda kalındı. **Yunanistan'da** bir devrimci kabarış gelişti. 19 ve 20 Ekim 2011 tarihlerinde, 1974 yılındaki askeri diktatörlüğün yıkılışından bu yana en büyük mücadele eylemleri gerçekleşti. Bu mücadeleler üst tekellerin en önemli yağmalama araçları olan Avrupa Birliği'nin Troyka'sı, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'ye yöneliktir.

Uluslararası ölçekte kitlelerin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yükselişi ile birlikte, siyasi gericilik eğilimi de artmaktadır. Şu sırada Mısır'da kitlelerin acımasızca dövüldüklerine ve vurulduklarına şahit oluyoruz. Kısa süre önce Kazakistan'da en az 70 petrol işçisi devlet güçleriyle girilen çatışmalarda öldürüldü ve 500'den fazlası kısmen ağır yaralandı. Rusya'da Putin hükümeti, seçim hilesini kitlesel protestolara karşı terörü artırarak savunmaya çalışıyor. Biz, her yerde devlet aygıtının faşistleştirilmesi eğilimine şahit oluyoruz ve bunun **kitlelerin isyanına karşı devlet terörünün hazırlığı** olarak algılanması gerekmektedir. Bu iki eğilim, bir yanda geniş kitlelerin demokrasi ve özgürlük mücadelesindeki gayretleri, bunun yanında emperyalist egemenlerin ve

yöneticilerinin gerici şiddeti artırmaları, **geniş kitlelerin devrimleşmesinin zeminini oluşturmaktadır.**

Hatta Lenin, sosyalizm için sınıf mücadelesinde özgürlük ve demokrasi mücadelesinin esaslı önemine işaret etmiştir: „*Genel olarak kapitalizm ve özel olarak emperyalizm, demokrasiyi bir hayal haline getirir — ama aynı zamanda kapitalizm, yığınlarda demokratik esinler uyandırır. ... emperyalizme karşı sosyalist başkaldırının uyanışı ve büyümesi, demokratik direnç ve huzursuzluğun artışıyla ayrılmaz biçimde bağlantılıdır.*“ (Lenin eserleri/cilt 23, P. Kievski'ye(Y. Piyatakov) yanıt)

İşçi hareketi tarihinden bildiğimiz gibi, özgürlük ve demokrasi mücadelesi, emperyalizmin devrimle yıkılması ve sosyalist bir toplumun kurulması mücadelesinin gerekli bir ilk etabıdır. Bu nedenle kitlelerin demokratik girişimlerine özel dikkat vermemiz gerekiyor.

Bizim geliştirilmiş şiarımız, enternasyonalist görevlerimizi şöyle özetlemektedir:

Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilenleri birleşin!

Ama Almanya'daki sınıf mücadelesinde süregelen bir sessizlik yok mu?

Bu sonbahar (2011), Almanya'da, **sanayi proletaryasının çekirdeğinin ruh halinde bir dönüm noktası oluştu**, bu önemli gelişme, sansasyonel olarak yürümese de, nihayet oluştu. Dayanılmaz yoğun sömürüye karşı nefret, mücadele ruhu, dayanışmaları ve MLPD ile omuz omuza vermesi önemli ölçüde büyüdü. Başlangıcı Sindelfingen şehrindeki Daimler'de bağımsız eylemler yaptı. Bochum'daki Opel işçileri, planlanan ve hatta kamuya açıklanan işten çıkarma tehditlerine, bununla birlikte uygulanan bölücü girişime ve de mide bulandırıcı psikolojik baskılara karşı hesaplaşmayı kazandı. Köln'deki Ford işyerindeki işçi arkadaşlar, doğrudan doğruya etkilenmemelerine rağmen - ücretlerin gaspı programı ERA'nın uygulamaya konulmasına karşı devamlı direniyorlar. Özellikle kayda değer olan, gençlerin meslek eğitiminin bitiminde süresiz işe alınmaları için gençler ve yetişkin işçiler arasındaki gelişen birliktir. Bu nedenle, 20.000 katılımcı ile 2 Ekim 2011 tarihinde son yılların en büyük sendikal gençlik gösterisi Köln'de yapıldı. Çelik iş kolunda, toplu iş sözleşmelerinde ilk kez meslek eğitimini bitiren gençlerin süresiz işe alınmaları kabul ettirilerek önemli bir sinyal verildi. Verdi ve IG-Metall sendikalarının kongrelerinin öncesinde, sendika tabanının mücadelecı girişimleri sonucu her iki sendika kongresinde mücadelecı akımın güçlenmesi kendini gösterdi

Almanya'da çevre hareketi, aktif halk direnişinin en büyük hareketi haline geldi. O, 2011 yılının ilkbaharında başlattığı nükleer santrallere karşı mücadelesi ile uluslararası bir sinyal vermiştir. 2009 yılında 111.170 olan katılımcı sayısı, 2010 yılında 466.550'ye yükseldi – 2011 yılında, yalnız kasım ayına kadar ise 1.184.130'e çıktı! **Kitleler küresel çevre felaketi ile yok olmak istemiyorlar.**

"Stuttgart 21" projesine karşı gelişen hareket ile Almanya'da geçen yıl, ikinci dünya savaşı sonrasında en önemli bir kitlesel hareket oluşturuldu. Almanya mücadelecı kadın hareketi, geçen yıl Caracas'ta (Venezüela) ilk defa düzenlenen taban kadınlarının Dünya Kadın Konferansı'na büyük katkıda bulundu ve kalıcı bir enternasyonalist profil kazanmıştır.

İşçilerin yanı sıra çevre ya da gençlik ve kadın hareketinin etkinliklerinde **sistem üzerine tartışmalar** gelişip artmakta: Kapitalizm artık dünya ekonomik ve finansal krizi çıktığından bu yana, onyıllardır eşi yaşanmamış bir kitlesel eleştiriyile karşı karşıyadır. Biz elbette, her zaman olduğu gibi, devrimci değişimler üzerine fikirleri ve tartışmaları algılıyoruz. Marksist-Leninistlerin görevi, kitlelerin bilincinin ve örgütlülüğünün yükseltilmesiyle, **objektif ve sübjektif faktörler arasındaki uyuşmayı sağlamak için ısrarla çalışmaktır.** Yalnız bu uyuşma ile, egemenlerin artık eskisi gibi yönetemediği ve kitlelerin de artık eski biçimde yaşamak istemediği devrimci durum gelişir.

Sol eğilimin gelişmesine egemenler nasıl tepki gösteriyorlar?

Onların **ana yöntemleri** hala **küçük-burjuvaci düşünce tarzının artık uluslararasılaşan sistemidir.** Lakin onun destekçileri daha hızlı yıpranıyorlar. Sol Parti'nin (Linkspartei) parlamentarist

yükselişinden ve daha sonra Yeşiller'den sonra, geçici olarak “Korsanlar Partisi/Piratenpartei” bir katılımcı demokrasi temsilcisi ve yıpranmamış güç diye kendilerini lanse ederek sempati topladılar. Bu arada, ilk parti kongrelerinde sıradan bir burjuva-liberal programı oluşturdular. "Occupy – Hareketi”nde tüm imkanlar kullanılarak, mali sermayeye karşı gelişen hiddeti, "vahşi kapitalizmi" evcilleştirmek gibi hayali umutların kanalına yönlendirmeye çalışılmaktadır. Sol Parti de, bankaların haklarının sınırlandırılmasıyla kapitalizmin ehlileştirilebileceği hayalini savunmaktadır. Lakin bankalar, üretim ve yeniden üretim sürecini organize eden, kolayca koparılıp atılmayacak bir araçtır. Bunun için, kapitalizmin kendisini aşmak zorundayız! Gerisi hayaldir.

Avrupa Konseyi 2006 yılından bu yana anti-komünist bir kampanya yürütmektedir. Bu, kitlelerin bilincini nasıl etkilemekte?

Bu anti-komünizm kampanyası, sosyalizmin kitleler arasındaki yüksek prestijine karşı bir tepkidir. O, bilimsellik iddiasında ama, gerçekte ise son derece kuşku uyandırıcıdır. Bu, anti-komünist makale ve yayınların içeriğine veya bu kampanyalar hakkında kamuda yorum yapmak mümkün değildir. Bununla çelişen görüş ve analizler kamu medyasında engellenmektedir. Bu aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık durumudur, çünkü sonuçta, insanları demokratik olmayan metodlarla inandıramazsınız. Anti-komünizmin karşı kutbunun kamu önünde görünmemesi için, MLPD'ye yönelik tecrit politikası, günümüzde daha da yoğunlaştırılmaktadır. Biz bunu kabul edemeyiz. Bu nedenle MLPD, 2012 yılında modern anti-komünizme karşı, mücadeleci bir bilgilendirme ve aydınlatma kampanyası yürütmek için karar aldı.

Modern anti-komünizm yeni değil ki. Onun, küçük-burjuva düşünce tarzı sisteminin çekirdeğini oluşturduğu zaten MLPD'nin programında yer almaktadır. Bununla birlikte, anti-komünizmin kamuya sunulduğunda birçok değişiklikler var.

Küçük-burjuvacı reformist ve küçük-burjuvacı revizyonist düşünce tarzı ne kadar yıprandı ise, egemenler kitleyi etkilemelerinde, küçük-burjuvacı antikomünist düşünce tarzının, **küçük-burjuva düşünce tarzı sisteminin özündeki oranını** daha da artırdılar. Medya kanallarında, anti-komünist önyargıların ve elle tutulur tarih çarpıtıcılığın yayılması günlük fenomen haline geldi. Sözde "anayasayı koruma" dairesinin gizli ajanları, artık okul kitaplarını basan yayın evleri aracılığıyla antikomünist propagandalarını derslere taşıyabiliyorlar. Onların "kanıt" kuralı, bir anti-komünistin, diğerinden alıntı yapması ve daha sonra bunu bilimsel bir açıklamaya kanıtmış gibi göstermektir. Modern anti-komünizm sadece propaganda demek değil, aksine **siyasi manipülasyon ve baskı** içeren bir sistem bütünüdür. O, ideolojik, siyasi ve örgütsel tedbirlerden oluşmaktadır. Buna, bankaların MLPD'ye yönelik gerici boykotlarından, IG Metall yönetiminin aldığı uyumsuzluk kararları ve diğer değişik şekillerde temel demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasını içeren bir cephaneliktir.

Bu yüzden modern anti-komünizm, tüm medyası, siyaseti ve finansmanı sayesinde, hâla MLPD'ye ve kitlelerin bir devrimcileşmesine karşı bir set çekmeyi başarıyor. Onun, kitleler üzerindeki, **küçük-burjuvacı anti-komünist düşünce tarzının** etkisi, kitlelerin MLPD veya REBELL ile birlikte sosyalizm için çalışmalarını engellemektedir.

Kitleler arasındaki küçük-burjuvacı anti-komünist düşünce, kendisini bizim siyasi görüşlerimize eleştirileri nedeniyle değil, özellikle önyargılar, korkular, kaygılar ve mesafe tutmak ihtiyacında kendisini ifade ediyor. Marksist-Leninistler'e ve sosyalizme yönelik belirsiz kaygılar, sınıf bilincinin gelişmesinde ve bununla ilişkili olarak sınıf mücadelesinin de gelişmesinde en ciddi sorun haline gelmiştir. Bundan dolayı biz önümüzdeki aylarda **modern anti- komünzme karşı bir saldırıya** geçeceğiz, kirli ve entrikacı metodlarla çalışan profesyonel antikomünistleri deşifre edeceğiz ve sosyalizm ile onun temsilcileri olan Marks'tan, Mao Zedung'a dek yeni bir imaj kazandıracacağız.

Su yüzüne çıkan, NPD, faşist terör ağları ve "Anayasayı Koruma Dairesi" arasındaki bağlantıları

nasıl değerlendiriyorsun?

Su yüzüne çıkan bilgilerin açıkça kanıtlandığı, devlet kurumlarının “NSU” gibi neo-faşist ölüm mangalarına hoşgörü göstermek, teşvik ve himaye etmeyi içeren kapsamlı bir sistem olduğu ve devletin baskı aygıtının faşist güçlerle yapısal bir bağlantı içinde olduğunu göstermektedir. Gözlerden kaçmayan, egemenler, faşist teröre, bunun işçi hareketini, solcuları ve devrimcileri hedef aldığından beri, **daha çok hareket serbestisi** sağlıyorlar ve onu **kısmen teşvik ediyorlar**. Bunda ilk doruk noktayı 300 Faşist saldırganın 2009 yılında Dortmund 1 Mayıs gösterilerine vahşice saldırısıydı. Faşistlerin tehditleri ve saldırıları, bizim parti taraftarı olarak görülen anti-faşistlere, solculara, sendikacılar ve işçi arkadaşlara gittikçe artmaktadır. Bu saldırılara karşı, geniş öfke ve dayanışma gelişti.

Anti-faşist kitle bilincine bir ödün olarak NPD'nin yasaklanması için yeni bir girişim tartışılmaya getirildi. Ama bu yeterli değil. Bu arada geliştirilmiş bir ağ ve bir "işbölümü" yapısı ve aşırı-gericiden ve faşist örgütlere, partilere ve terör çetelerine varıncaya kadar aralarında ulusal ve uluslararası ağların bulunduğu bir sistem bulunmaktadır. NPD, seçime katılımıyla para sağlamakta ve ceket ve takım elbiseler içinde ciddi bir imaj vermeye çalışarak aşırı sağcı ve faşist fikirleri yaymakta, terör çeteleri ve ölüm mangaları ise kirli işlerini yerine getiriyorlar. **Yanlış anlaşılma fırsat vermeyen kınama ve tüm faşist örgütlerin ve propagandalarının yasaklanması ve dağıtılması** için kararlı bir antifaşist mücadele en uygun araçtır. O, devlet aygıtının faşistleştirilmesine karşı ve aynı zamanda demokratik hak ve özgürlüklerin savunulması ve genişletilmesi için mücadeleyle bağlantılıdır.

Faşizme karşı en güçlü karşı kutup enternasyonalizmdir. Bir yıl önce ICOR, devrimcilerin yeni dünya örgütü olarak kuruldu. O'nun küresel inşası nasıl gelişti?

ICOR kuruluncaya kadar, uluslararası devrimci, Marksist-Leninist ve işçi hareketinin fikir birliğinde olduğu tüm konularda pratik işbirliği için uygun bir aracı yoktu. Bununla birlikte, ICOR'un kuruluşundan bu yana büyük bir ilerleme sağlandı, örneğin uluslararası mücadele günlerini, 1 Mayıs, savaşa karşı veya çevreyi koruma için mücadele günlerinde olduğu gibi birlikte yürüttük. Fakat bütün ICOR katılımcı güçlerinin de bildiği gibi, devrimci parti ve örgütlerin birliği bugünden yarına sağlanamaz, ama adım adım olacaktır ve bunun için karşılıklı derin bir güven ilişkisi geliştirmek gerekir.

ICOR üyeleri tarafından kararlaştırılan bir yıllık ICOR kampanyası, 1 Eylül 2011'den, 1 Eylül 2012'ye kadar sürecek ve bu, ülkeler arası koordinasyonu ve işbirliğinin, örgüt inşasının, bilhassa pratik işbirliğinin öğrenimidir. Üye örgütler, kendi ülkelerindeki devrimci pratiklerini, ortak pratiğimiz ile birleştirerek, uluslararası düzeye yükseltmelidirler.

MLPD, ICOR'u kitleye tanıtmak için çoktan hızlı bir şekilde çalışmaktadır. Bağış kampanyasında, ilk sırada düşük gelirli yoldaşlar özverili bir şekilde bağış yapıyorlar. Bu **proletarya enternasyonalizminin moral gücünü** göstermektedir! Enternasyonalizme **yeni bir nitelik** kazandırmak için uluslararası devrimci ve işçi hareketi ve onların müttefikleri, dünya emperyalist sistemi üzerinde stratejik üstünlük sağlayabilmek için adım adım bölünmüşlüklerini aşmalıdırlar.

ICOR'un bundan sonraki inşası nasıl yürüyecek ve hangi pratik projeler planlanıyor?

ICOR'un inşasının daha da ilerletilmesi için şimdi Avrupa, Asya ve Amerika'da seçilen, Kıta Koordinasyon Komitelerinin (CCC) artık çalışmaya başlamış olmaları özel önem taşımaktadır. Onlar, ülkeler, partiler ve örgütler hakkında somut bilgileri bulunmakta ve de dil konusunda onlarla daha yakındırlar.

Tüm kıta koordinasyonları, sınıf mücadelesinin koordinasyonu ve devrimcileştirilmesine itici güç olacak önemli projeleri yürütmeyi üstlendiler. **Asya'da**, Nisan 2012'de Delhi şehrinde bir **Tarım Konferansı** hazırlıkları yapılmakta, 2013 yılı başında Afrika'da "**kriz ve göç sorunu karşısında Afrika gençliğinin sorumluluğu**" konulu bir Konferans düzenlenecek. 1 ve 2 Kasım 2012

tarihlerinde, **ICOR-Avrupa, MLPD** ile birlikte, Avrupa Birliğinin gelişmesi onun krizi ve Avrupa'da sınıf mücadelesinin koordinasyonu ve devrimci parti inşasının durumu hakkında bir "**Avrupa-Semineri**" düzenleyecek. ICOR diğer uluslararası projeleri de desteklemektedir: 17 mayıstan 20 mayısa kadar Münih'te yapılacak partilerüstü düzenlenen **Uluslararası Otomobil İşçileri Konferansı**, 2012 eylülünde yapılacak **4. Uluslararası Liman İşçileri Konferansı** ve Mart 2013'te Peru'da yapılacak **Uluslararası Maden İşçileri Konferansı**. MLPD, başkalarından öğrenerek ve kendi deneyimlerini paylaşarak, ICOR'un güvenilir bir aktivisti olarak kendini kanıtlayacaktır.

Sen birçok kez gençliğin dünya devriminin hazırlanışında gerekli pratik öncüsü olarak adlandırdın. MLPD'nin gençlik çalışmaları nasıl gelişiyor?

Gençlik örgütü REBELL proletarya enternasyonalizmini tüm çalışmalarının **ana kılavuzu** yapma yolunda iyi yürüyor. Bu, artan ideolojik ve siyasi çalışma, "Uluslararası sosyalist devrimin Şafağı"nı okuyup, öğrenmek ve MLPD ile REBELL arasında daha yoğun bir işbirliği çalışması ile ilişkilidir. REBELL, ICOR üyesi diğer partilerin gençlik örgütleriyle ortaklaşa, "Anti-komünizme hiç bir şans verme!" Sloganı ile bayrak açıyor.

"Uluslararası sosyalist devrimin Şafağı" kitabının yayınlanmasına ne değer veriyorsun ve nasıl ilgi görüyor?

2003 yılında, "Küreselleşme' Tanrıların Günbatımı" adlı kitabın yayınlanmasından bu yana, uluslararası üretimin yeniden yapılanması üzerine gelişmiş bir analizimiz vardı. Ve şimdi "Uluslararası sosyalist devrimin şafağı" ile **uluslararası sosyalist devrimin strateji ve taktiği için kapsamlı sonuçlar** çıkardık. Bu da, MLPD'nin somut strateji ve taktiğinde değişikliklerle ilişkilidir. Üyelerimiz, sabırsızlıkla bekledikleri bu kitabın, coşkulu ve ciddi bir şekilde eğitimine ve satışına sarıldılar. Biz birçok insanın görülmedik içtenlikle uluslararası sosyalist devrim hakkında konuşmak isteğiyle karşılaşıyoruz. Bugüne kadar, 36 kamuya yönelik, "Uluslararası Sosyalist Devrimin Şafağı" kitabını tanıtmaya toplantılarına, 2.000'in üzerinde insan katıldı. Eğitim hareketi iyi gelişme göstermektedir. Şu ana kadar 50'nin üzerinde eğitim grupları (birimleri) oluştu ve bunun yanında çok sayıda küçük okuma grupları oluşturulmuştur. Şimdiye kadar, 4.300'ün üzerinde kitap satıldı. Uluslararası sosyalist devrimin strateji ve taktiğinin birbiriyle diyalektik etkileşim içinde olan iki tarafı vardır: Uluslararası devrim, tarihsel ortak görev olması ile ve aynı zamanda tek tek ülkelerin nesnel ve öznel koşulları ile ilişkilidir. Bundan çıkan sonuç: Her devrimci, diğer ülkelerdeki gelişmeler hakkında sorumluluk üstlenmeli ve bu ilişki için kendi ülkesindeki sınıf mücadelesinin ilerlemesinde aktif olarak çalışmalıdır. Bu, yeni bir şeydir ve mücadelemizle hayata geçirmeliyiz. Kitap, okuyan herkesi sıkı bir değişime çağırmaktadır.

Ayrıca, uluslararası Marksist-Leninist, devrimci ve işçi hareketinde de toplumsal gelişmenin geleceği ve buna Marksist-Leninistlerin katkısı üzerine bir stratejik tartışma başlamıştır. MLPD'nin tartışmaya en önemli katkısı, bu kitaplardır. Bu nedenle, kitabın **uluslararası yayılması** için yüksek tempoda çalışıyoruz: "Uluslararası Sosyalist Devrimin Şafağı"nın Almanca baskısından kısa bir süre sonra, bir Hintli basımevi tarafından İngilizce'si yayınlandı. İspanyolca'ya çevrilmiştir ve yakında basılacak. Fransızca çevirisi ileri safhada, Türkçe, Rusça, Arapça ve Farsça'ya çeviri devam etmektedir. Kitabın dünya çapında yayılması, birçok parti ve örgütler tarafından merakla beklenmekte ve dünyadaki devrimci güçlerin birleşmesi sürecinin ilerlemesine, kuşkusuz bir katkı yapacaktır.

Yakın gelecekte MLPD'nin önünde hangi teorik görevler duruyor?

Yukarıda da açıkladığım gibi, teorik organın bir sonraki sayısının odak noktasını, sınıf mücadelesi ve insan ile doğanın birliği için mücadele oluşturuyor. Buna paralel olarak, teori organımızın bir diğer sayısının çalışmalarına, "**Burjuva ideolojisinin krizi ve düşünce tarzının öğretisi**" başlığıyla

başladık.

Burjuva ideolojisinin krizi, dünya emperyalist sisteminin istikrarsızlaşmasını daha da derinleştirecektir. Kabarıp taşan spekülasyonlarda bankaların utanç verici rolü karşısında kim hala bir "sosyal piyasa ekonomisi"nden söz edebilir ki? Gittikçe daha çok ülkede, krizin yükleri acımasızca geniş halk kitlelerinin sırtına yüklenirken, kim ciddi bir şekilde hala bir "refah devleti"nden bahsedebilir ki? Kitlelerin alçakgönüllü ve mütevazi olmalarını savunma gibi önemli bir görevi olan din, etkisini kaybetme eğilimindedir. Bilimde, dolaysız kâra hizmet eden çalışmalar, artan eleştiriye maruz kalmaktadır. Bununla beraber idealizm ve metafizik de artık bir sefaleti yaşıyor. Tüm bu gelişmelerle ilkeli bir şekilde tartışılmalı ve proletarya diyalektik-materyalizminin dünya görüşü ve düşünce tarzının üstünlüğünün propagandasını yapmalıyız.

Burjuva ideolojisi, küçük-burjuva düşünce tarzının sistemi aracılığıyla kitleler içinde, işçi hareketinde, parti inşasında ve sosyalizmde belirli bir şekilde, derin etki yaptı. Ama o, tek yönlü olumsuz yönlendiğiyle, dünya emperyalist sistemine olumlu bir bağlayıcı gücü geliştiremez. Bu, belirli süre için küçük burjuva düşünce tarzının etkisinin karakterini belirlemektedir.

Marksist-Leninistlerin kendilerini, dünya görüşü açısından geliştirmeleri gerekmektedir, çünkü yeni bir sosyalist toplum, kapitalizme karşı yalnız ekonomik ve siyasi bir alternatif sistem değil, o bilhassa net proleter dünya görüşü temelinde durmalıdır.

Bu olumsuz deneyimler, uluslararası devrimci işçi hareketinin en yıkıcı deneyimlerinden biriydi ve küçük-burjuva düşünce tarzının, parti, devlet ve ekonominin önder kadrosunu etkisi altına alması ve bunların revizyonist yozlaşmaları ile kapitalizmin restorasyonuna yol açabileceğini gösterdi. Bu gelişmenin esaslı bir koşulu, sosyalizmin inşasında ideolojik yönünün önemsenmemesiydi. Bu acı deneyim, bize bir ders olmalıdır.

MLPD, 9. parti kongresi hazırlıklarına başladı. Bundan ne bekleniyor?

Burjuva partilerinde tabana, olsa olsa iyi bir figüranlık rolü düşer. Sol Parti'nin (Linkspartei) ekim (2011) ayında Erfurt şehrindeki parti kongresinde, üyeler, kapıda, derhal ele alınacak ve karara bağlanacak bir yığın kongre belgeleri teslim aldılar. Bizde, her parti üyesi parti kongresinden aylar önce, merkez komitesinin faaliyet raporunu, taslak olarak alır, okuyup, kendi yaptığı tecrübeleriyle karşılaştırıp inceler, eleştiri ve düzeltilmesi için teklifler yapmaya hakkı vardır. Ekim (2011) ayında merkez komitesinin kararlaştırdığı faaliyet rapor taslağı, her parti biriminde birkaç ay boyunca tartışılır, öneriler yapılır ve bunlar, yerel veya bölge birimlerindeki delege toplantılarında karara bağlanarak parti kongresine sunulur. Bu, bizim onyıllardır başarı ile pratikte uyguladığımız, Alman siyasi partiler yelpazesinde eşsizdir. Merkez organlarına adaylar, taban tarafından aday gösterilir ve bölgesel veya yerel delege toplantılarının onayı olmadan aday olamazlar.

Üyelerin böylesi geniş haklara sahip olması, parti kongresinin hazırlıklarının böylesi yoğun bir süreçten geçmesi, bizim için eski komünist partilerin revizyonist yozlaşmalarından çıkarılan esaslı derstir ve üyelerin gerçekten partinin efendileri olmasını güvenceye alır. Partinin ICOR-Kampanyasında kendisini geliştirmesi, gençlik çalışmalarının her zaman parti inşasında bir kitle taktiği olarak gerçekleştirilmesi ve çevre mücadelesindeki yeni görevlere göre partinin yeniden yapılanma süreci, parti kongresi hazırlıklarının temel parçasıdır.

Bu parti kongresi, önceleri hiç görülmemiş uluslararası bir ilgiyle karşılaşacaktır.

Partinin şu anki durumu nasıl? Nasıl gelişecek?

MLPD Merkez Komitesinin 9. Parti Kongresine sunduğu faaliyet rapor taslağı, partimizin olumlu bir gelişme bilançosunu çıkarmakta. Karmaşık koşullar göz önüne alındığında **MLPD'nin istikrarlı gelişimi**, geçen dönem içinde üyeler açısından önemli bir gelişme sağlanmasa da, **büyük bir başarıdır**. Aynı dönemde, MLPD dikkate değer şeyler yaptı ve yeni alanlar fethetti. Biz, bir yeni şekil kazanan mücadeleciler çevre hareketi içinde önemli bir paya sahibiz. Biz Eyalet Birliklerimizi, yönetimleriyle ve şubeleriyle birlikte inşaa ettik ve bununla partimize bu bölgelerde birer "çehre"

verdik.

Bizim daha iyi konsantre olmamız ve dikkatimizin yeniden dağılmasına karşı kararlı önlem almamız için, partinin yeniden yapılanmasını başlattık. Bu, **genel olarak kitle içindeki siyasi çalışmalarda** ve somut olarak, **özellikle de, çevre çalışmaları için daha fazla güç** oluşturma anlamına gelir! Bunun yanında var olan “kendi sorunlarımızı”da kalıcı olarak aşmak için son yıllarda mücadele verdik. Buna herşeyden önce **daha aşılmayan kendiliğindenci eğilimleri** sayabiliriz. Bu eğilimin kılavuzu, stratejik bakış ve hareket etmek yerine, güncel iniş ve çıkışlara göre hareket etmektir. Buna karşın, ideolojik ve politik yönü, öncül faktörü oluşturursa ve politik çalışma sistemi, proleter düşünce tarzı temelinde geliştirilirse, bizim çalışmalarımız kalıcı ve her durumda ve belirli konularda, toplumsal örgütlenen küçük burjuvaci düşünce tarzının sistemine karşı üstünlük sağlayabiliriz. Geçtiğimiz yıllardaki başarılarımızın temelinde, MLPD'nin yöneticilerini ve gittikçe artan sayıda üyesini, **diyalektik yöntemin düşünce tarzı öğretisi düzeyinde ve sistemli düşünmeye hakim olmak** konusunda eğitmiş olmasında yatmaktadır. Görevler gittikçe zorlaşıyor ve yüksek düzeyde bir kendi yönünü kendisinin bulma yetkisi gerektirmektedir. İdeolojik tartışmalar, gelecek sınıf çatışmalarının ön kapışmaları olarak, esaslı öneme sahiptir.

Girdiğimiz 2012 yılını nasıl görüyorsun?

Emperyalist dünya sisteminde kaçınılmaz sarsıntılar, er geç bir devrimci dünya krizine yol açacaktır! 2011 yılı, bunun için belki tarihi bir dönüm noktasıydı. Egemenler, kitlelerin devrimcileşmesini önlemek için, hile ve şiddet dahil herşeyi kullanacaklardır. Kitlelerin devrimcileşmesi sürecinde nitel sıçramaların hangi dönemde gerçekleşeceği, tabii ki bu tam olarak tespit edilemez. Sınıf mücadelesinde görece sakinlik olmasına karşın, dünyayı saran **özgürlük ve demokrasi için bir kitle hareketi**, sınıf bilincinin gelişiminde **niteliksel bir sıçramadır**. Asıl sorun, emperyalistlerin burjuva propagandaları ve aldatma manevraları ile bu hareket üzerindeki önemli etkilerinin ne kadar devam edeceği veya bu kitle hareketlerine yönelik artan bastırma eğiliminin, kitle hareketinin devrimcileşmesi sürecini ne kadar hızlandıracağıdır.

Özellikle bu çatışmalarda, tüm dünyadaki Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin, sınıf bilincinin ve sınıf mücadelesinin yükselmesine katkıları önemlidir. Bu, **kitle hareketlerinin bir sınırlar ötesi devrimcileşmesi ve koordinasyonu sürecinin** aracılığıyla mümkündür. ICOR, bu süreçte kendini pratikte ispatlayacaktır. Artık teori ve pratikte proletarya enternasyonalizminin ileri bir düzeyini yakalayabilecek mi? Enternasyonalist sorumluluğunun gereken çabuklukla üstesinden gelecek mi ve uluslararası devrimi hazırlamak için kararlılıkla katkıda bulunacak mı? Ve bu arada uluslararası işçi hareketi ve Marksist-Leninistlerin ideolojik ve politik birliği süreci ilerleyecek mi? Bunların hepsi tarihin önümüze koyduğu önemli sorulardır ve ayrıca 9. Parti Kongresinin hazırlık tartışmalarında önemli bir rol oynayacaklardır.

Bizim doğru yolda olduğumuza inanıyorum ve bu karmaşık yıllarda ülkedeki sayıları gittikçe artan huzursuz insanlar için ve de kısmen uluslararası alanda istikrar faktörü ve yön belirleyici olduğunu ispat eden partimizle gurur duyuyorum.

Ben, geçen yıl içinde yaptıkları yoğun çalışmalardan, yüksek derecedeki pratik dayanışma ve özverili katkılarından dolayı tüm yoldaşlarımıza teşekkür ediyorum! Birkaç gün dinlenme ve coşkulu yılbaşı kutlamalarından sonra, topladıkları güçle 2012 yılının büyük görevlerinin üstesinden gelmeye başlayacaklarını umuyorum! Birlikte çalışmaktan mutluyum ve tüm “Rote Fahne” okuyucularına sağlıklı, mücadeleciler ve başarılı yeni bir yıl (2012) diliyorum.

Zaman ayırdığın için teşekkür ederiz.

- 1) ICOR/ International Coordination of Revolutionary Parties and Organizations- Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu
- 2) ILPS/ International League of Peoples Struggle - Halk Mücadelelerinin Uluslararası Ligi